

(המשך מעמוד 35)

אני מתעוררת בארבע אחרי-הצהריים, מתרחצת ויורדת לחיים הלא-רגילים שלי. משכיבה את הילדים; אכלו לא אכלו, זה לא משנה לי. בהתחלה לא היתה לי מסי-פלת. הילדים היו סותחים את הפריגיידר ומוציאים מה שהם רוצים. זורקים, אוכי-לים. הילד הגדול אוהב את אחיו, והוא דואג לו שגם הוא יאכל.

אחרי שהייתי מתעוררת הייתי רואה איזה ברדק הם עשו בבית. הייתי צויה חת על הבן הגדול למה אתה עושה ככה. אז היה אומר בגלל שאת ישנה כל הזמן. בהתחלה הייתי מרביצה להם. אחר-כך השלמתי עם הבלגן. ידעתי שאני אשמה. כמה זמן ילד יכול לא לאכול, או לאכול רק סוכריות?

ציפי: חשבת פעם על העתיד שלך, רותי? את חושבת שיש לך בכלל עתיד?

רותי: מתר-מחרתלים הילדים ייכנסו לבית-הספר ואני לא אוכל להחזיק אותם מאחורי דלת סגורה. ואני יגיידו להם החברים, אמא שלך זונה.

יכול להיות שפעם, עוד שנים, הילדים שלי יידעו שאני הייתי זונה. אבל אני רוצה שאני אוכל להסביר להם שזה רק בגללם קרה לי הכל. אני לילד שלי שלא מכרתי אותו, ושבמקום שאני אקנה לעצמי נעליים, קניתי לו מכנסיים. אבל היום זה עוד מוקדם. ואם הם יישמעו את זה מהחברים שלהם בבית-ספר, זה יהרוס אותם. בגלל זה הייתי רוצה שיקחו את הילדים שלי למוסד, ושיעזרו לי למצוא עבודה. או הייתי עוזבת את הרחוב.

**עתיד
דוֹנָה?**

אני חושבת שהעתיד של הילדים רק במוסד. לי יש בית יפה. אבל בית יפה ואמא לא טובה — זה לא מכסה. יש לי הרבה מקצועות. אני סורגת טוב, רור-קמת גובלינים. עושה עבודות מלאכת-יד יפות. יכולה להתפרנס. אבל אני לא סור-דרת. לא מרוכזת. מיואשת. בגלל זה אני מעדיפה להסתובב ברחוב: רק ככה אני בטוחה שאני יכולה לתת לילדים שלי, אוכל ובגדים.

אם הילדים לא יהיו איתי אוכל להס-תר אפילו עם 500—600 ל"י לחודש. הלא מהכסף שאני מרויחה אין לי כלום. אם לא יעזרו לי ולא ישימו את הילדים במוסד, אז לא יהיה אכפת לי מכלום. הילדים שלי יהרסו ואני אעשה את הכל כפומבי על ידם אפילו. ואשתמש עוד יותר גרוע בסמים. אני רוצה עתיד ליל-דים שלי. יש לי שני ילדים — והם לא אשמים.

אין לי שאיפות גדולות, לא לכסף ולא למעמד. לא רוצה בית לוקסוס ופרייבט. לחזור לחברה הגונה זה קשה. להיות הגונה אחרי משבר כמו שאני עברתי זה סיזן. לא מבהינת הכסף. אם אני יושבת בחברה הגונה, כולם מדברים על המלחמה, על סולישקה, ואני שותקת. אז מה כולם חושבים? שאני טמבל. או שכולם צוחקים ואני יושבת בצד בשקט.

פעם, באותו זמן כששנה חזרתי למוטב וגרתי בעיירת פיתוח. פתאום הגיע מברק למטטרה במקום. במברק כתבו את השם שלי והיה כתוב "הגיל פרוצה שחורה למוטב עברה לגור אליכם". המטטרה באה אלי הביתה. או אסר לתאר כמה זה לא היה נעים לי.

לא יכולתי לברוח מהסיט הזה. לא יכולתי לשכוח את העבודה שלי ברחוב. היה לי מאד קשה כשחזרתי למוטב, ביחוד מבחינה כספית. הגעתי למצבים שליליים לא היה לחם והלכו בלי נעליים. אז כל לילה הייתי חולמת שאני חוזרת לעבוד ברחוב ויש לי המון כסף וילידים יש בגדים יפים והרבה אוכל.

לא חלמתי על העבודה הנאת בגלל שהיה לי טוב ברחוב, אלא בגלל שמהרגע שחזרתי למוטב היה לי כל-כך קשה ולא היה מי שיעזור לי.

הפעם הקודמת שחזרתי למוטב — יכול להיות שזה לימד אותי לקח. אני חושבת שאם הפעם אני אחזור למוטב, אז אוכל להחזיק מעמד.

אבל רק אם יעזרו לי. אני חושבת שבן-אדם אחד לבד לא יכול לבנות בנין שלם לבדו.

לה נפלא...

להתרחץ ב-

**אל תתני לגרות אותו.
הוא צעיר מדי!**

עורו של התינוק אינו טובל גרוי. לכן תני לתינוק את החיתולים הר-עדינים ביותר חיתולי "פיפון" לשימוש חד פעמי.

הרטיבות עוברת דרך הציפוי הרך של "פיפון" ומשאירה אותו יבש ונעים.

"פיפון" נורק לאחר השימוש, ולכן הוא אידיאלי לנסיעות וביקורים.

את "פיפון" תוכלי להשיג בכל חנות שבה דואגים לתינוק.

משוויצריה

מיוחד עביר! הספריי האינוטימי בעל המוניטין הבינלאומי

חכיכ - HIBITANE®

Bidex

הקפירי לדרוש בפרפומריה שלך את - Bidex

חיש-קל ובהצלחה בטוחה
(8-שעורים של שעתיים)

קצרנות

עברית ו/או אנגלית
ב-אולסן גרג (בר-קמא).

תל-אביב: גורדן פ. טל. 236209
ירושלים: הפקיד, בצלאל 18
חיפה: במעלה, שמריה לוי 30